RÎNDUNICA GUREȘĂ

EDITURA TINERETULUI

RÂNDUNICA GUREŞĂ

Poveşti populare chinezeşti

În româneşte de
LY IU-GIU şi OLGA STRATULAT

Ilustraţii de Stela Creţu

Editura Tineretului,
Bucureşti, 1967

CUPRINS

RÂNDUNICA GUREŞĂ

O rândunică a poposit odată pe malul unui râu plin de sălcii şi iarbă verde. Cip-cirip-cip-cip-cip, cânta ea veselă, fluturând din aripi.

De cealaltă parte a râului, o turturică îşi învăţa puii: Gu-gu-gu! Gu-gu-gu! să cânte.

Auzind-o, rândunică s-a făcut foc şi pară.

— Turturică proastă, îndrăzneşti să cânţi în faţa mea? Nu ştii cine sunt eu?

Abia spuse aceste cuvinte că din iarbă sări o broască şi zise:

— Am auzit vorbele tale pline de venin. Eşti bună de gură!

— Desigur. Din miile de păsări, câte se află pe lume, e vreuna mai pricepută la vorba decât mine şi mai proastă decât turturica?

Broasca râse cu poftă, apoi glăsui:

— Cine spune că-i prost nu e tocmai prost şi cine spune că-i priceput nu e chiar aşa de priceput.

Rândunica, plină de mânie, se sumeţi la ea:

— Dacă n-ar fi munţii, cum ai şti care sunt câmpiile? Mai bine cheamă turturica să mă iau la întrecere cu ea!

— E mai bine aşa! zise broasca.

Şi trecând râul, întrebă turturica dacă vrea să se ia la întrecere cu rândunica. Turturica primi şi veni şi ea pe malul celălalt.

— Ei, în ce fel vreţi să vă întreceţi? le întrebă atunci broasca.

Fără să aştepte părerea turturicii, rândunica zise în

grabă:

— Să vedem care dintre noi vorbeşte mai repede. Broască dragă, tu ai să ne fii judecător. Cea care termină mai întâi de numărat până la zece va fi declarată deşteaptă, iar cea care va termina la urmă, va rămâne proastă.

Turturica încuviinţă.

Deci ambele părţi fiind de acord, broasca dădu semnalul.

Rândunica înclină capul, deschise larg ciocul şi numără pe nerăsuflate: 1,2,3,4,5,6,7,8,9, 10.

La rându-i, turturica întinse gâtlejul, deschise ciocul şi începu să numere pe îndelete: 2 × 5, 2 × 5, 2 × 5, 2×5.

Auzind-o, broasca izbucni în hohote de râs:

— Rândunico, ţine-ţi gura, vorbăreaţo! În timp ce tu ai numărat abia până la 8, turturica a şi ajuns la 40!

PISICA ŞI RÂSUL

Odinioară, pisica şi râsul trăiau laolaltă, ca nişte neamuri adevărate. Pisica îl învăţa pe râs tot felul de lucruri.

Într-o zi îi spuse:

— Oamenii au foc, hai să le cerem şi noi, ca să ne fierbem mâncarea.

Şi plecă în sat, după foc. Oamenii o primiră bucuroşi şi o poftiră în casă. Aici simţi mirosul grozav de îmbietor al orezului care fierbea în oale. Tare ar mai fi gustat din el, dar orezul nu era încă fiert. Pisica luă focul şi plecă spre pădure. Când ajunse destul de departe de sat stinse focul şi se întoarse iar la oameni.

Dar orezul nu fiersese încă. Luă iarăşi foc şi porni spre casă, dar pe drum iar stinse focul; şi-a tot făcut aşa până când orezul s-a fiert.

Oamenii o poftiră la masă şi ea se aşeză bucuroasă.

„Ce gustos e!” gândea pisica, sorbind din fiertură. „Tare buni sunt oamenii şi grozav ştiu să gătească”. Şi, uitând de foc, se întoarse în grabă acasă şi-i spuse râsului:

— Oamenii sunt foarte pricepuţi şi primitori, hai să trăim printre ei.

Râsul n-a vrut să plece, ba a oprit-o şi pe pisică. Atunci pisica s-a hotărât să plece singură. S-a apropiat prietenoasă de râs şi i-a spus:

— Hai să te învăţ cum să te caţări în copac.

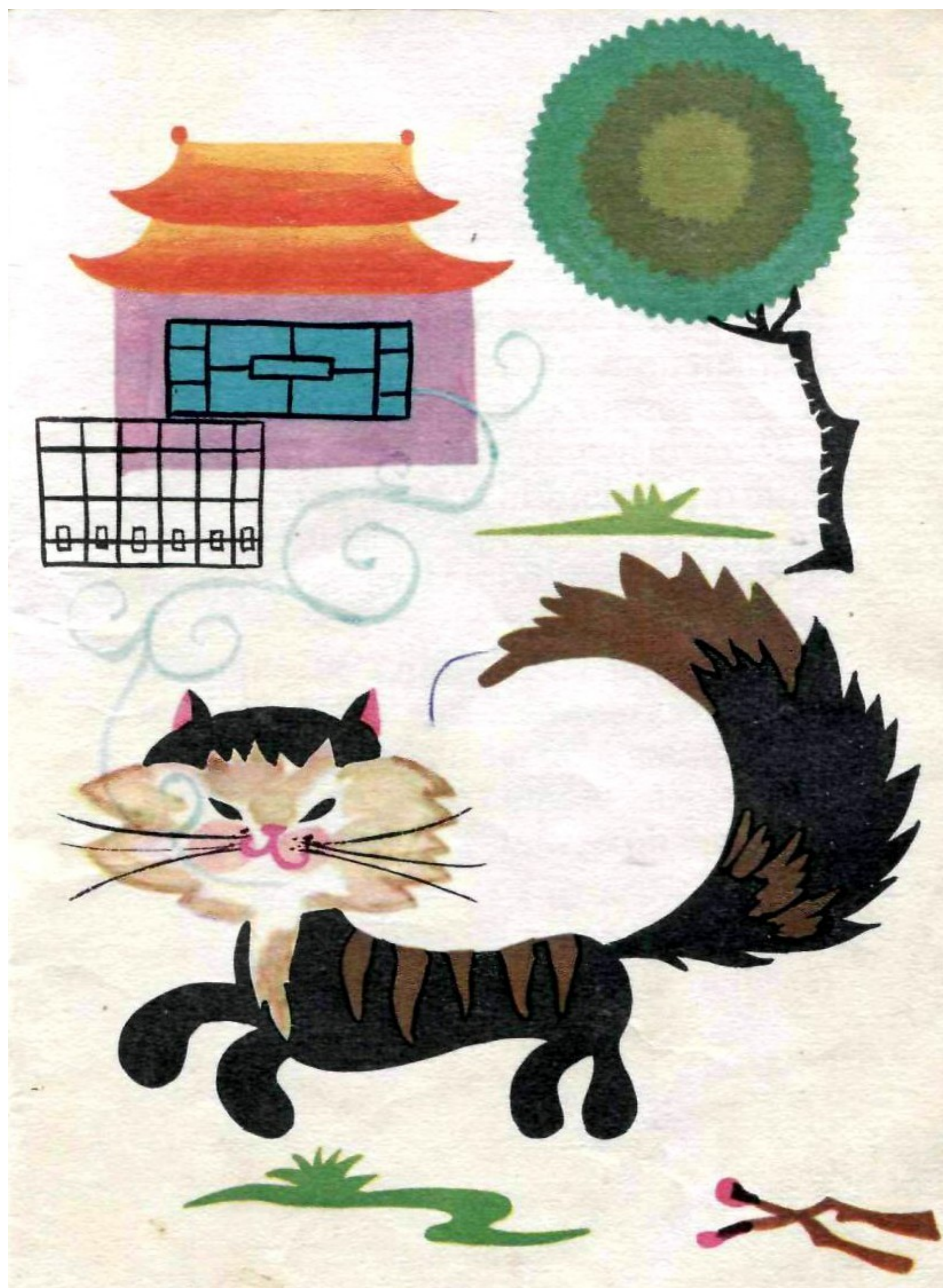
Râsul, bucuros, a făcut cum l-a învăţat, numai că ea i-a arătat doar cum să urce, şi nu şi cum să se coboare. Când a ajuns în vârful copacului, n-a mai ştiut ce să facă, iar

pisica s-a strecurat repede printre crengi, a coborât şi-a fugit la oameni.

Râsul n-a mai putut coborî din copac. Foamea îi sfâşia stomacul.

Până la urmă, nemaiputând răbda, a sărit pe crengile subţiri, cum văzuse că a făcut pisica, dar a căzut cu capul în jos şi şi-a frânt şira spinării la ceafă.

De-atunci râsul umblă cu capul în jos, îi chiorăie întotdeauna prin burtă, poate să se caţăre în copaci, dar nu ştie să mai coboare.

TIGRUL ŞI BROASCA

Într-o zi tigrul, însetat, a coborât din munte, la câmpie, să caute apă.

Auzind un orăcăit: „Oac, oac!” a tresărit mirat, zicându-şi: „Cine oare să aibă o voce atât de puternică?” Căută-n dreapta, căută-n stânga şi până la urmă dădu peste o broască.

— Ce ghemotoc mititel şi ce voce puternică ai! râse tigrul mirat.

Broasca însă i-o întoarse supărată:

— N-ai de ce să mă dispreţuieşti. Aşa mică cum sunt îmi merge bine: în fiecare zi mănânc câte unul de-al tău.

Tigrul se înfurie:

— Ţine-ţi gura, nevolnico, că te fac piftie dintr-o lovitură!

— Frate tigrule, se lăudă broasca, tu poţi birui oricare alt animal, dar pe mine nu. Vorbeşti în vânt şi te înfurii degeaba. Oricum, nu faci nicio ispravă. Într-o zi vino totuşi să ne măsurăm puterile.

— Ba ni le încercăm chiar acum! zise tigrul mânios. Cel învins va fi mâncat imediat de celălalt.

Broasca, nemaiputând da înapoi, încercă să se salveze, câştigând un timp cu explicaţii:

— Frate tigrule, am cântat toată dimineaţa. Sunt atât de obosită, încât abia mă mişc. N-ar fi mai bine să lăsăm pe mâine?

— Bine, se învoi tigrul, dar dacă mâine nu vii, de mine nu scapi, te găsesc oriunde te-ai ascunde!

Şi tigrul s-a întors spre munte.

Broasca a rămas însă foarte tristă. Se tot gândea ce să

facă, dar nu vedea nicio scăpare. Când se perpelea ea mai rău, zări un bătrân venind pe drum. Îi sări înainte, îi spuse toată povestea şi-l rugă s-o ajute. Bătrânul, după ce-o ascultă cu atenţie, o sfătui:

— N-ai de ce să fii îngrijorată. Mâine, la întoarcere, tu să te aşezi pe coada tigrului. Oricum va sări, oricum se va întoarce, coada tot în sus şi-o ţine. Şi vei câştiga!

A doua zi a avut loc întrecerea. Mai întâi la sărituri în înălţime.

— Începem: Un, doi, trei!

Broasca, la „unu”, s-a aşezat repede pe coada tigrului. Când a zis „trei” tigrul a făcut o săritură cât a putut, dar coada şi-a săltat-o şi mai sus. Deci broasca l-a întrecut.

Au hotărât să mai facă o încercare.

— Începem: Unu, doi, trei!

La „unu”, broasca s-a aşezat iarăşi pe coada tigrului. Când tigrul a sărit râul şi-a săltat coada. Broasca a ajuns hăt, departe şi tigrul a pierdut şi de data asta. Atunci, de frică să nu fie mâncat, cum era înţelegerea cu broasca, tigrul s-a speriat şi a luat-o la fugă spre munte. Pe când fugea de rupea pământul, i-a ieşit în cale un lup.

— Frate tigrule, de ce fugi aşa tare? l-a întrebat lupul.

Tigrul a îngânat tremurând:

— Broasca vrea să mă mănânce!

— Nu se poate! zise lupul. Hai cu mine înapoi, o vom omorî numaidecât!

— Ba, când ai s-o vezi, ai să fugi şi tu şi o să mă laşi singur cu ea.

— Dacă nu mă crezi, să ne legăm unul de altul de gât, i-a răspuns lupul, aşa că n-o să ne mai putem despărţi.

— Bine, aşa merg!

Broasca, văzând pe tigru, a început să strige de răsunau văile:

— Tigrule, tigrule! Ai pierdut întrecerea, trebuie să te mănânc. Aşteaptă să-mi ascut cuţitul şi-ţi jupoi pielea!

Tigrul, cum a auzit-o, a făcut stânga-mprejur şi a luat-o

la goană. Dar fiind legat de lup nu putea să fugă destul de repede. Atunci a început să se smucească şi să tragă de sfoară până când l-a omorât.

Broasca însă era tare fericită că bătrânul i-a salvat viaţa. Dar, neştiind cine este bătrânul, s-a hotărât să-i răsplătească pe toţi oamenii: a rămas pe câmp să mănânce insectele care distrug holdele.

5

LUPUL, VULPEA ŞI IEPURELE

Lupul, vulpea şi iepurele s-au hotărât să se întovărăşească, cu gândul să poată jefui mai bine. S-au urcat la munte, prin poienele înflorite, pândind tot prin apropiere.

Şi lângă drum au găsit o văgăună, s-au tupilat acolo şi-au stat la pândă.

Curând au văzut urcând un negustor cu două coşuri mari, purtate pe-o cobiliţă. Atunci iepurele le-a şoptit încântat:

— Staţi aici ascunşi, şi eu îl voi face pe negustor să lase jos cobiliţa şi să se depărteze cât mai mult de ea. Atunci voi luaţi cobiliţa şi fugiţi repede la vizuina lupului.

Când s-a apropiat negustorul, lupul şi vulpea s-au lipit de pământ şi-au stat nemişcaţi, trăgând cu urechea. Iar iepurele a sărit în drum şi a început să cânte cu glas mieros:

— *Pe pajiştea dintre munţi, se văd flori înmiresmate şi copile minunate.*

Este murmur de izvor sau râsul copiilor?

Ce luceşte-n jurul meu, e fazan sau curcubeu?

Spune-mi, frate negustor, te rog, spune-mi numai tu!

Şi oprindu-se din cântat, iepurele şi-a întins rugător lăbuţele către negustor şi l-a privit galeş.

Negustorul a rămas încremenit de mirare, ascultându-l şi, înduioşat de vocea blândă şi privirea rugătoare a iepurelui, a lăsat jos cobiliţa şi s-a apropiat de el. Dar

iepurele a sărit niţel mai departe, s-a oprit şi-a întins iar lăbuţele, de parcă ar fi spus:

„Încă puţin şi vei putea să mă prinzi”.

Negustorul, uitând de toate, a pornit după iepure, dar cu cât se îndepărta de locul acela, iepurele fugea tot mai tare şi până la urmă a dispărut în desiş.

Suflând din greu, obosit, negustorul s-a întors să-şi ia coşurile, dar degeaba a căutat primprejur, n-a mai găsit nimic. Vulpea furase cobiliţa şi fugise împreună cu lupul până la vizuină. Ajunşi acolo, vulpea a spus linguşitoare:

— Nene lupule, eu am dus cobiliţa, iar tu eşti fratele mai mare, aşa că ţie ţi se cuvine jumătate din pradă.

Lupul a înţeles că vulpea vrea să împartă numai ei doi prada, iar iepurelui să nu-i dea nimic, dar s-a gândit că ar fi mai bine să o ia el toată.

Aşa că s-a răstit încruntat la vulpe:

— Nu ţi-e ruşine, pocitură ticăloasă, să vrei răul iepurelui? Trebuie să te omor, altfel o să încerci şi altădată să ne tragi pe sfoară.

Şi sărind la ea a sfâşiat-o si a mâncat-o. Când a ajuns şi iepurele la vizuina lupului, s-a speriat rău de tot văzând păţania vulpii. S-a gândit cum să scape.

— Frate lupule, a zis el, e o mare cinste pentru mine să fiu prietenul tău. Nu s-a mai pomenit până astăzi ca un biet iepure să fie prieten cu prea stimatul lup, de aceea, pentru a-ţi arăta recunoştinţa mea, îţi dăruiesc şi partea mea de pradă.

Lupul, care avusese de gând să-l mănânce şi pe iepure, n-a mai avut încotro şi l-a lăsat în pace. Când a venit seara, lupul s-a culcat şi l-a lăsat pe iepure să păzească coşurile. Cum a adormit lupul, iepurele a desfăcut coşurile şi a început să scotocească prin ele. A găsit o pungă cu zahăr, a gustat din el şi deodată i-a venit în minte un şiretlic. A ascuns punga, a închis un ochi şi a început să strige în gura mare:

— O, ce bunătate, ce bunătate!

Lupul s-a trezit şi i-a strigat supărat:

— De ce faci atâta gălăgie, ne-astâmpăratule!

Iepurele i-a răspuns cu voce prefăcută:

— Până acum credeam că dintre toate mâncările de pe lume numai fructele sunt dulci, dar acum ştiu că mai dulci şi mai dulci sunt ochii mei din cap. Am mâncat unul şi toată gura mi s-a îndulcit, inima îmi tresaltă şi-mi vine parcă să zbor. Cum să nu-ţi spun şi ţie despre asemenea grozavă descoperire? Frate lupule, înghite-ţi ochii şi vei simţi şi tu această neasemuită fericire.

Lupul, buimac de somn, n-a mai stat pe gânduri, şi l-a pus pe iepure să-i scoată ochii şi să-i dea să-i mănânce.

Într-o clipă iepurele i-a scos ochii de la locul lor, i-a dat prin zahăr şi i-a băgat în gura lupului. I-a plăcut cumătrului mâncarea. Numai că a rămas orb şi s-a repezit înfuriat să-i ceară socoteală iepurelui. Iepurele l-a liniştit spunându-i:

— Ştiu eu un izvor din care, dacă vei bea apă, vei vedea iarăşi ca înainte. Haidem acolo.

Neavând încotro, lupul s-a dus cu iepurele. Au ajuns la marginea unei prăpăstii şi acolo iepurele i-a zis:

— Frate lupule, izvorul e aproape, la doi paşi de tine, grăbeşte-te să bei!

Lupul s-a repezit înainte şi s-a prăbuşit în prăpastie, izbindu-se de stânci.

Iepurele a început să ţopăie strigând:

— Lup lacom şi nesătul, ai vrut să prazi totul, dar ai păţit-o. Acum o să mă ospătez numai eu pe săturatele!

Şi întorcându-se repede la coşuri, le întorcea pe toate părţile, le privea îndelung şi cânta bucuros:

Vulpe şireată, vino să vezi
Inelele strălucesc ca aurul.
Lupule lacom, vino şi tu să vezi
Brăţările licăresc ca argintul
Hi, hi, veniţi repede să vedeţi,

Hi, hi, încă un pachet de zahăr alb ca zăpada
Ce bine e, ce bine e!
Toate sunt numai ale mele!

Însă în pachetul cu praf alb nu mai era zahăr, ci otravă pentru lupi. Iepurele a înghiţit lacom din ea şi în scurt timp a murit în chinuri mari.

Astfel că nici lupul cel crud şi lacom, nici şireata vulpe, nici iepurele n-au avut parte de lucrurile furate.

A doua zi, negustorul, căutând prin pădure, a dat de vizuina lupului, a găsit coşurile furate şi pe deasupra o blană de vulpe şi una de iepure.

TIGRUL ÎNGÂMFAT

Umblând prin pădure, tigrul a zărit o pasăre cântând şi jucând de parcă toată lumea era a ei.

— Arătare cu picioare subţiri, ce tot ţipi şi ţopăi? Poţi cumva să te iei la întrecere cu mine? i-a spus tigrul privind-o pieziş.

— De ce râzi de unul mai mic? a strigat pasărea supărată. Hai să vedem cine joacă mai frumos pe crengile copacului.

„Nu-i mare lucru, şi-a zis tigrul. Oricine ştie să joace”.

Pasărea a început să salte uşoară şi vioaie pe ramuri. Tigrul s-a căţărat în copac, a sărit pe o creangă, apoi pe alta şi deodată s-a auzit: „Buf!” A căzut tigrul de mai-mai să-şi frângă spinarea.

Plecând cu coada-ntre picioare, tigrul a ajuns la câmp.

Acolo a văzut un popândău care dormea cu burta la soare.

— Aoleu! Ce mai animal e şi ăsta, care nici picioare n-are! zise tigrul batjocoritor.

— De ce râzi de unul mai mic? răspunse popândăul. Hai să vedem cine trece mai repede printre oameni?

Tigrul primi şi porniră întrecerea.

Popândăul s-a strecurat repede prin mulţime, încât nimeni n-a izbutit să pună mâna pe el.

Când i-a venit rândul tigrului, oamenii au luat ciomege şi ce au găsit mai la îndemână, au sărit la el şi l-au bătut măr. Abia a izbutit tigrul să scape din mâna lor.

Obosit, supărat, abia trăgându-şi sufletul, tigrul s-a trântit pe iarbă, la marginea unei mlaştini. Dar văzând un

melc a uitat de cele două păţanii şi a început să râdă de el:

— Aoleu! Aşa ceva n-am văzut de când sunt. N-ai gură să mănânci, n-ai picioare să umbli, nu eşti bun de nimic.

Melcul i-a răspuns liniştit:

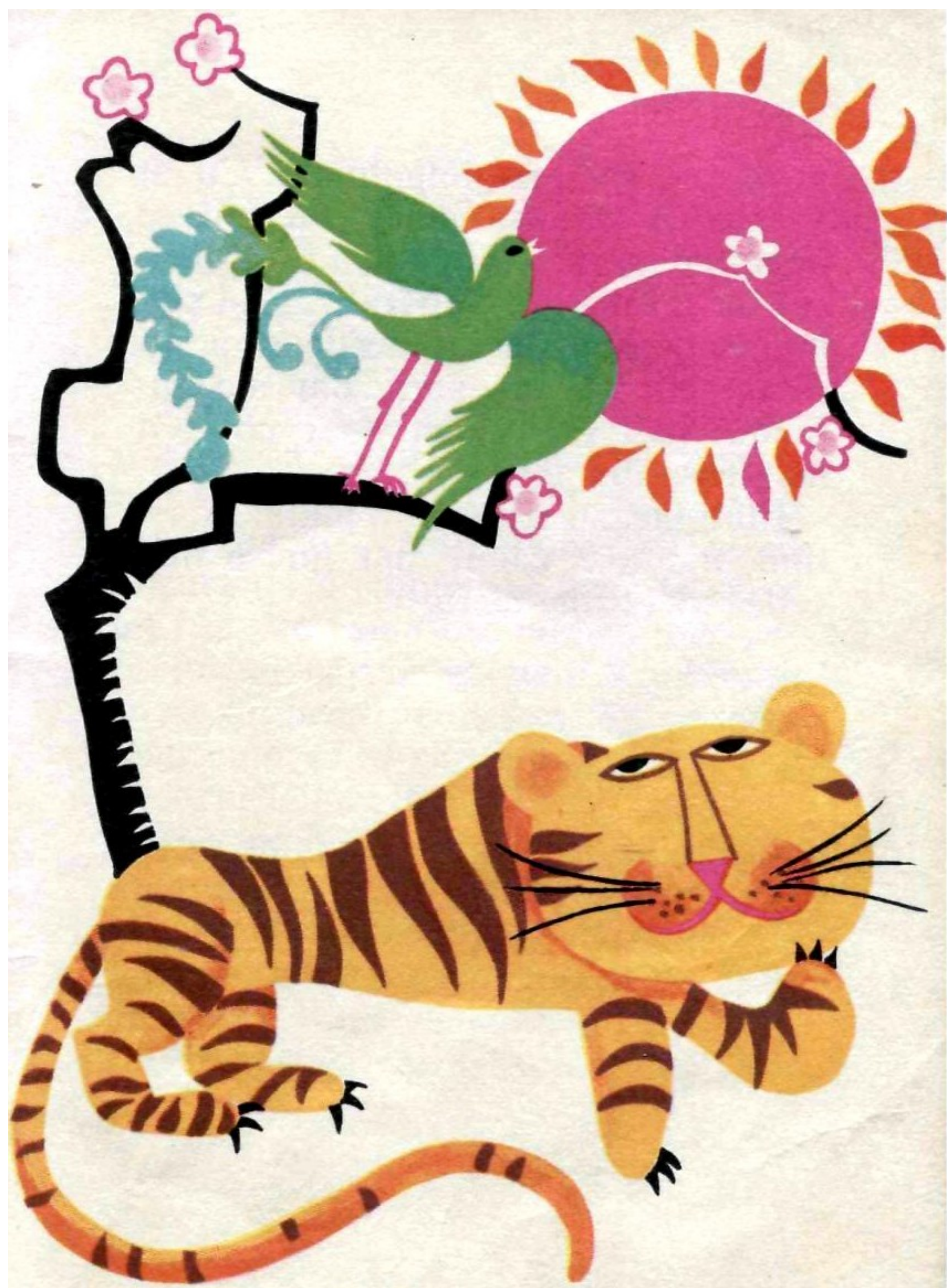
— Frate tigrule, te poftesc să te iei la întrecere cu mine; să vedem cine trece mai repede mlaştina.

Tigrul s-a prins. „Din două salturi am şi trecut dincolo, îşi făcu el socoteala în minte”. Şi sigur de el mai zise: „Cum îşi închipuie melcul că m-ar putea întrece?”

— Hai!

Melcul a început să înoate încetişor. Tigrul, îngâmfat, a sărit cât a putut şi a nimerit drept în mijlocul mlaştinii, unde s-a împotmolit. Cu cât se zbătea să iasă afară, cu atât se împotmolea mai rău. Între timp melcul l-a şi întrecut. Supărat, tigrul şi-a mai adunat o dată puterile şi a încercat din nou să sară, dar s-a cufundat mai tare, încât doar botul îi mai ieşea din apă.

Când melcul a ajuns la malul mlaştinii, a întors capul, dar nu se mai vedea nici urmă de tigru.

VULPEA, MAIMUŢA, IEPURELE ŞI CALUL

Niciuna dintre vietăţile pădurii n-o putea suferi pe vulpe: umbla numai cu şiretlicuri, îl înşela ba pe unul, ba pe altul şi-ntotdeauna se bucura dacă izbutea să ducă la capăt un rău. Nu rămăsese nimeni prin împrejurimi căruia să nu-i fi pricinuit ea vreun necaz, de aceea toţi se socoteau cum să-şi răzbune pierderile şi necazurile mai bine.

Tot gândindu-se şi frământându-se, maimuţa a găsit până la urmă un mijloc de răzbunare. Nebună de bucurie, a sărit din copac şi l-a zărit pe iepure stând ghemuit într-un tufiş. I-a împărtăşit şi lui planul ei. Dar iepurele a privit-o cu atâta neîncredere, încât maimuţa i-a strigat supărată:

— Dacă nu crezi, vino cu mine! Eu o să vorbesc cu vulpea, iar tu o să stai în vârful muntelui, să te uiţi.

A colindat maimuţa prin pădure mult până a dat de vulpe, şi-a întrebat-o:

— Coană vulpe, spune-mi, ştii care este cea mai bună mâncare din lume?

Cum a auzit de mâncare, vulpea a ciulit urechile şi-a întrebat-o repede:

— Nu cumva ştii tu?

— Chiar astăzi am aflat. Nimic pe lume nu-i mai bun la gust decât carnea de cal. Dar nu-i uşor de dobândit aşa ceva.

Vulpii a început să-i lase gura apă.

— Şi de ce-i aşa de greu?

— Pentru că fuge de nu-l poţi ajunge. Şi ca să izbuteşti,

trebuie să-ţi legi coada de coada lui. Dacă vrei, poţi să încerci. Tocmai am văzut, când veneam încoace, un cal adormit.

Vulpea nu mai putea de nerăbdare, dar s-a prefăcut nepăsătoare.

— O să mă mai gândesc eu care e cea mai bună mâncare; e greu de răspuns aşa, pe loc. Mai vorbim noi altă dată. Numai să nu sufli nicio vorbă nimănui.

Şi vulpea s-a despărţit de maimuţă şi a plecat în grabă, fluturându-şi coada stufoasă. Maimuţa s-a prefăcut şi ea că pleacă, dar s-a căţărat într-un copac înalt şi, ascunsă în frunziş, a aşteptat să vadă ce se va petrece. Nici vulpea n-a mers prea departe; îndată s-a întors pe furiş şi s-a apucat să caute calul de care pomenise maimuţa. L-a găsit într-o poiană din apropiere, dormind dus, obosit de munca grea a zilei.

Vulpea s-a apropiat tiptil, şi-a legat cu grijă coada de coada calului, apoi l-a muşcat zdravăn de coapsă.

Calul, trezit pe neaşteptate şi străfulgerat până în măduva oaselor de durere, a sărit în picioare şi a luat-o la fugă bezmetic, neputându-se dumiri ce s-a întâmplat.

Astfel vulpea a fost trântită la pământ şi fiind legată strâns de coada calului a fost târâtă în goană prin toată pădurea.

Numai plăcut nu era gustul pe care-l simţea biata vulpe. Nici nu ştia de ce să aibă grijă mai întâi: de cap sau de frumoasa ei coadă stufoasă.

Maimuţa, care privea din copac, nu mai putea de bucurie. Uitând unde se află, a început să sară şi să bată din palme. Dar curând s-a pomenit la rădăcina copacului. În cădere s-a lovit atât de rău încât fundul i s-a roşit tot.

Iepurele, din vârful muntelui, văzând cum era tăvălită vulpea şi cum a căzut maimuţa, a râs cu atâta poftă încât buza de sus i-a plesnit.

De aceea, până în ziua de astăzi maimuţele au fundul roşu, iar iepurii au buza de sus despicată.

Caii nu mai dorm niciodată culcaţi, ci numai în picioare. Când sunt prea obosiţi, se rostogolesc de câteva ori prin iarbă şi se ridică iar.

Blana vulpilor are câte o pată galbenă sau cenuşie; arareori se poate întâlni o vulpe cu blana de o singură culoare.

PLĂCINTA

A fost odată o mamă care avea trei copii.

Într-o dimineaţă, mama a făcut o plăcintă cu carne de porc şi făină de raci, a pus-o pe masă, i-a chemat pe copii şi ea şi-a văzut mai departe de treburi. Copiii s-au bucurat foarte mult văzând plăcinta şi abia aşteptau s-o mănânce, dar pe masă nu era niciun cuţit.

Cel mare, aşezându-se pe scaun, zise către mijlociul:

— Du-te la bucătărie după cuţit!

Mijlociul, la rându-i, zise către cel mic:

— Du-te şi adu cuţitul!

Cel mic, bosumflat, zise şi el:

— Eu sunt mic, duceţi-vă voi!

Aşa s-au îmboldit, unul pe altul, multă vreme, şi niciunul nu s-a urnit.

În cele din urmă, cel mare hotărî:

— Dacă nu vreţi, stăm mai bine cu toţii aici. Şi care va vorbi primul, sau va plânge, sau va da din mâini şi din picioare, acela se va duce să aducă cuţitul. Vă învoiţi?

— Ne învoim!

Toţi trei au rămas pe loc ca nişte stane de piatră. Nu se mişcau, nu vorbeau, nu plângeau, pentru că niciunul nu vroia să meargă după cuţit.

În odaie a intrat atunci pisica. Văzând plăcinta cu carne de porc pe masă, răspândind un miros plăcut de făină de raci, şi pe cei trei copii nemişcaţi în jurul mesei, sări pe masă şi începu să înfulece din plăcintă.

Leneşi cum erau, cei trei holbau ochii la pisică, le lăsa gura apă, dar nu se mişcau şi nu scoteau o vorbă.

Curând după pisică intră şi câinele. Văzând pisica, acesta se repezi la ea, o goni, sări cu labele pe masă şi începu să înfulece şi el din plăcintă.

Ca şi înainte, cei trei leneşi holbau ochii, înghiţeau în sec, dar nu se mişcau. Câinele înfulecă până termină aproape toată plăcinta.

Într-un târziu, cel mic, hămesit de foame, cu ochii la plăcinta care rămăsese doar cât un miez de nucă, nemaiputându-se stăpâni, începu să plângă.

Fratele cel mare şi cel mijlociu săriră imediat şi bătură din palme:

— Frăţioare, ai plâns, du-te şi adu repede cuţitul!

Speriat, câinele a hăpăit şi bucata de plăcintă care mai rămăsese şi, cu coada ridicată, a şters-o.

DE CE RĂSARE SOARELE CÂND CÂNTĂ COCOŞUL

Odinioară, cu multă vreme în urmă, pe cer erau nouă sori.

Oamenii o duceau foarte greu, căci nu era niciodată noapte; arşiţa cumplită usca totul, pădurile piereau, iar iarba nici măcar nu putea creşte. Nu ştiau bieţii oameni ce să mai facă, să-şi poată ţine zilele.

Dar într-o bună zi s-a găsit un voinic care nimerea orice ţintă cu săgeata; şi-a încordat arcul cu putere şi a început să tragă în sori. Opt sori a doborât cu săgeţile lui, dar al nouălea s-a ascuns în nori şi a scăpat.

Ce bucurie grozavă pe oameni! Dar bucuria n-a ţinut mult: pământul se răcea tot mai tare, iar bezna nopţii nu se mai sfârşea. Speriaţi, oamenii au rugat păsările cântătoare să cheme soarele înapoi, dar soarele nu s-a lăsat înduplecat.

Până la urmă s-au gândit la cocoş. Cocoşul, plin de sfială, le-a spus că el nu ştie să cânte. Dar, ca să-i ajute, s-a hotărât totuşi să încerce şi a cântat cu atâta suflet încât a început să se înroşească. Soarele s-a ivit pe cer şi corul păsărilor a răsunat plin de mulţumire.

De atunci, când cântă cocoşul, răsare soarele.

